

fordi han var bleven sig sin Syndefuldhed bevidst, og fordi hele denne Tilværelse i Støvets Verden for ham var en Bodsgang, en paabudt Smertens Vandring, til Lutring og Fuldkommengørelse.

„Nu veed jeg godt,“ — sagde han — „at uforfalsket bibelsk Tale er ilde hørt i vore Dage. Og allermest gælder det da Ordet om Mennesket som født i Synd og derfor hjemfalden til Døden. Det Ord Synd maa jo ogsaa skurre fælt i Ørene paa dem, der har ladet sig lulle ind af Djævelens søde Vuggesange. „Gudbevares,“ hører man Folk sige. „Vi tilstaar gerne, at vi Mennesker desværre ikke allesammen er saa gode, som vi burde være!“ Det er i Almindelighed den yderste Indrømmelse. Ja, og saa raa-ber man op om Barneaarene, da Mennesket ikke engang veed, hvad Synd er, og alligevel dør. Den Tale om Barnealderen som en Uskyldstid, der er uberørt af Synd, kan man jo endogsaa høre i vore Kirker, hvor den glæder saa mange, især naar den rigtig kurses frem med et yndigt Smil af en af Satans ornatklædte Øjentjenere. Men selv med Fare for at blive kaldt for en Helvedespræst og Svovlprædikant vil jeg sige her, at den Slags poetiske Snak hører til Djævelens allersnedigste Paafund. Se engang rigtig paa et nyfødt Barn! Der er ikke gaaet ti Minutter, siden det forlod sin Mors Liv. Det er ikke engang svøbt endnu. Men det ligger allerede og spræller med rynket Pande og en stor, graadig Mund. Ligger der som et arrigt Troldebarn og skriger og sparker, indtil det faar sin Vilje. Det hele lille Menneske er foreløbig ikke andet end en ond Kødclump med en blind og hidsig Egenvilje.